

ΠΟΙΗΣΕΙΣ ΕΝ ΤΩ ΦΡΕΝΟΚΟΜΕΙΩ,
ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΒΙΖΥΗΝΟΥ

Ἀφρημένος μὲ μιλλιὰ ἀτημέλητα, ζέσκεπα καὶ κματούντα ἀπὸ τὸν ἀνεμὸν, ὁ ποιητὴς πλανᾷ τὰ βλέμματα ἀνὰ τὸν γλαυκὸν ὀρίζοντα καὶ ἀκουμβισμένος στέκεται εἰς τὸ παράθυρον τοῦ Δρομοκαίτειου φρενοκομείου. Εἰς τὰς χεῖράς του κρατεῖ φύλλα σημειωματαρίου καὶ κάπου κάπου ρίπτει μερικοὺς του στίχους εἰς τὰ παληόχαρτα ἐκεῖνα, μελανωμένα καὶ κακόγραφα, ὡς πάπυροι βιβλιοθήκης. Ὁ Βιζυηνὸς τὴν στιγμὴν ἐκείνην εἶχε τὴν ἔμπνευσίν του. Ὁ θολωμένος νοῦς του εἶχε καὶ στιγμὰς ἐχθροσύνης καθροῦ ἀπεσταλακτισμένου νάματος καὶ ἡ σκοτισθεῖσα διάνοιά του ἀπὸ τὰ οἰκτρὰ παραπληνήματά της, ἐσπινθηροβόλει ἐνίοτε χρυσουγείς λαμπηδόνες, πλειστακίς ὑψηλῆς ἐμπνεύσεως αἰθερίας. Τὰ χειρόγραφα ἐκεῖνα ἦσαν ἡ νευροπαθολογικὴ φωτογραφία του, ὡρὰ ἀντανάκλασις καλλιτεχνικῆς διανοίας σθενωμένης εἰς μοιραῖον παραχροδισμόν καὶ εἰς ἐξάθρωσιν, ἀλλὰ καὶ μὲ κάλλος προτύπως ζωγραφούμενον εἰς τὴν ζωοφόρον Παρθενῶνος.

Ἦ τὰ χειρόγραφα ἐκεῖνα! Ποτάκις τοῦ ποιητοῦ ἡ φαντασία δὲν ἀπετύπωσε τὴν ἰδανικὴν τῆς εἰκόνα καὶ ἡ καρδία πλήρης καλωσύνης δὲν ἀπεκρυστάλλωσε τὸ λυγρὸν παράπονόν της, τοῦ κόσμου τὴν κακίαν. Ἄλλ' ἐζήτει καὶ πάλιν νὰ θέλῃ, νὰ γελᾷ εἰ δυνατόν τὸν παιδικὸν γέλωτα τοῦ ἔρωτος καὶ τῆς ἀγάπης. Κατὰ τὴν ἐπίσκεψιν, τὴν ὁποῖαν εἰς τὰς γραμμὰς ταύτας περιγράψω, εὔρον τὸν ποιητὴν στιχορροῦντα καὶ ἀπαγγέλλοντα μὲ μορφαμούς καὶ μὲ χειρονομίας τὴν τελευταίαν στροφὴν του... κ' ἐγὼ σὲ ἀγαπῶ...

Ὅταν εἰσῆλθον δὲν μὲ παρετήρησε καὶ ὅταν χαιδεύων τὸν ὦμόν του, ἐζήτησα νὰ ποικριθῶ εἰς τὸν τελευταῖον στίχον του «μὲ ἀγαπᾷς Βιζυηνέ;» ἐκεῖνος τέλει ἀφρημένος ἐπανελάβε τὸν στίχον

νὰ μάθω τί θὰ γένη,
τὸ κρίμά μου ἂν σοῦ πῶ:
—πῶς εἶσαι παρδρευμένη
καὶ ἐγὼ σὲ ἀγαπῶ!

Καὶ ἐξακολουθεῖ: «Ἄ! δὲν εἶμαι πρωτότυπος, εἶμαι κλέπτης καὶ παραχαράκτης τοῦ δημοτικοῦ μᾶς τραγουδιοῦ... Οὔτε ἡ ἀρχὴ μ' ἀρέσκει τώρα... ἂ ἡ ποίησις...

Εἰς τῆς ζωῆς τὸ κῆμα,
πεντάμορφη κυρὰ,
ἴπῃρα μεγάλο κρίμα
καὶ πάσχω θλιβερά.

Πνευματικὸ κατένα
ζητοῦσα νὰ σωθῶ
καὶ ἔρχομαι σὲ σένα
νὰ ξεμολογηθῶ.

Νὰ μάθω τί θὰ γένη,
τὸ κρίμά μου ἂν σοῦ πῶ:
—πῶς εἶσαι παρδρευμένη
καὶ ἐγὼ σὲ ἀγαπῶ!

Εὔγε! περίφημα! Εὔγε! φωνῶ καὶ κροτῶ τὰς χεῖράς μου. Ἐκεῖνος τότε μὲ ἀντελήφθη, λαμβάνει τὸ παλαιωμένο καπέλλο του καὶ εἰρωνικῶς ὑποκλίνων

— Κύριε ἰατρέ, μοὶ λέγει, εὐχαριστῶ ὅτι κατεδεχθήκατε νὰ μᾶς ἐπισκεφθῆτε ἔπειτα ἀπὸ μίαν ἐβδομάδα.

— Καὶ ἐγὼ εὐχαριστῶ, κύριε ποιητᾶ, τὴν τύχην, ἥτις μὲ ἔδειξε τὸν οἴστρόν σας καὶ τὸ ὠραῖον τραγουδάκι, ἔστω καὶ μετὰ μίαν ἐβδομάδα.

— Τὸν οἴστρόν μου; χα χα χα! Καῦμένε ἰατρέ, τὸσον χρόνον μετ' ἐμοῦ εἶ καὶ οὐκ ἐγνωκάς με Φίλιππε; Τὸν οἴστρόν μου εἶπες; χα χα χα! καὶ ξεκαρδιζέται. Οἴστρος καὶ φρενοκομείον, ποίησις καὶ ἐξορία, πῶς τὰ συμβιβάζετε σὺ καὶ ὁ κόσμος; Μὲ παραδέχεσθε παράφρονα, τρελλόν...

— Κύριε Βιζυηνέ, ποτέ!

— Ὅλοι τὸ ἀρνείσθε καὶ ὅμως μὲ κρατεῖτε εἰς τὸ φρενοκομείον. Κάπου κάπου ξεφυτρώνει κανεὶς φίλος καὶ μὲ ὀμιλεῖ περὶ οἴστρου, φαντασίας. Τώρα... ὅταν μὲ ἀπεμονώσατε ἀπὸ τὸν ἔρωτά μου, μὲ ἐροῖσθε τῆς τύχης ἔρμαιον μακρὰν σας, μακρὰν τῆς ξανθῆς καὶ γλαυκῆς μου, διότι δὲν γνωρίζω τί κακὸν σᾶς ἔκαμα. Ἐδῶ ὁ ποιητὴς κατέπιε λυγμὸν του καὶ ἐπανελάβε:

— Εἶμαι ὅμως στωϊκὸς καὶ φλεγμικτὸς ἐγγλέζος νὰ φιλοσοφῶ τὰ σχέδια, τοὺς πόθους μου, νὰ ὀμιλῶ μὲ τοὺς τρελλοὺς αὐτοὺς συντρόφους μου διότι, τί νὰ κάμω... θέλετε νὰ ἦμαι τρελλός... τὸ παραδέχομαι.

Εἰς τὸ πρόσωπόν του ἐζωγραφήθη οἰκτρὸς μορφασμὸς ἐσχάτης ἀνίας καὶ ἡ ὅλη στάσις του ἔλαβε πλαστικότητα βλακώδη. Ἐπὶ πολλὰ λεπτὰ σιωπηλοὶ ἐμείναμεν καὶ οἱ δύο. Μπαταίως ἐγὼ συντετριμμένος κατὰκροθα ἀνεμόχλευον τὸν νοῦν μου νὰ εὔρω κάποιαν φρασεολογίαν νὰ ἀνκουρίσω τὴν ψυχὴν του. Αἴφνης σπασμωδικῶς τραβᾷ ἓνα χειρόγραφο καὶ ἀπαγγέλλει:

Ὁ ἥλιος μὲ ὑστεραῖς ματιαῖς
χλωρὰ βροντὰ χρυσώτει
δροσιά ἀγαπρεῖ σῆς μυρτιαῖς
καὶ κελαῖδει τ' ἀηδοῦν.

Ἀκούεις καὶ τὸ ἐννοεῖς,
τί νὰ σημάνη θέλει;
τὴν δόσι μᾶς χρυσῆς ζωῆς,
ξαρθὴ μου, σὲ ἀναγγέλλει!

Καθὼς ὁ ἥλιος θλιβερὰ
τὴν γῆ τὰ βράδια ἀφίρει
ὅμοια τὸ γέλιο καὶ ἡ χαρὰ
ἀπ' τὴν ζωὴν μου σβύρει.

Ἦτανε χρόνια κ' εποχή
 ποῦ ἦσο ὅλη ἰδική μου
 μεθίδες χρόνια εὐτυχῆ
 καὶ δροσιά οὐράνια στὴν ζωή μου.

Ἀλλὰ γεμάτη κάκια ἡ γῆ
 μᾶς ἐχώρισεν ὁ φθόρος
 ἄχ! ἡ καρδιά μου ἔχει ραγῆ
 καὶ κλαίω, ὠμένα, μόρος!

Μόλις ἐτελείωσε καὶ ἡ φυσιογνωμία του περισσό-
 τερον ἠλλοιώθη. Ὁχρίασεν ὡς κερὶ νεκρικοῦ θαλάμου,
 ἐκλείσει τὸ στόμα, ἐστράφη εἰς τὸ ἀχνὸς τοῦ ὀρί-
 ζοντος καὶ παρεδόθη εἰς τὴν λύπην, εἰς τὸ ρέμβος.
 Θεέ μου, τί νὰ υπέφερον ὁ ἀτυχής! Ἐνόμισα φρόνι-
 μον νὰ μὴ τὸν ταράξω πλέον. Τὸν ἀφῆκα ἐπὶ ἡμί-
 σειαν ὠραν καὶ ἐπανῆλθον. Δέν τὸν εὔρον. Ὁ Βιζυηνός
 ποῦ εἶνε; ἐρωτῶ καὶ οὐδεὶς γνωρίζει. Εἰσέρχομαι εἰς
 τὸν κοιτῶνά του καὶ τὸν βλέπω ροχαλιζόντα ἐπὶ τῆς
 κλίνης. Γλυκεῖα γαλήνη περιέβυσσε τὴν ἀγριωπὴν του
 ὄψιν καὶ ὁ ποιητὴς ἐκοιμήατο. Ὁ ἄνεμος εἶχε ρίψει
 τὰ φύλλα τοῦ σημειωματαρίου του χάμω, ἀλλ' εἶνε
 ἀδύνατον νὰ τὰ ἀντιγράψω. Τόσον στρυχνά, συμβο-
 λικά, διωρθωμένα καὶ μισοσβυσμένα γράμματα! Ἐξ
 ὄσων εἰμπόρεσα νὰ ἀντιγράψω, ἰδοὺ δύο του ποιήμα-
 τα ἀκόμη. Τὸ ἐν περιστῆ μητέρα παρὰ τὴν θάλασ-
 σαν κλαίουσεν τὸ μονάκριβο παιδί της. Ὅ,τι χαρ-
 κτηρίζει τὸ ποιηματάκι τοῦτο, εἶνε αἱ λαμπραὶ του
 εἰκόνας, τὰς ὁποίας ἀπορῶ, μὰ τὴν ἀλήθειαν, πῶς
 ἐφαντάσθη ὁ ταραγμένος νοῦς του:

Εἰρηνικά τὰ κύματα
 εἰς τ' ἀρογιά.λι μὰ βραδνὰ
 ἀντὶ.λλ.λαξαν φιλήματα
 μὲ τὴν ξανθὴ τὴν ἀμμοδιά,
 ὡσὰν τ' ἄθωα τὰ παιδιὰ

Εἰς βράχο ποῦ ἀσάλευτος
 κρατεῖ ψη.λά τὴν κεφα.λή
 βοσκὸς αὐτοδασκάλ.εντος
 μὲ τὴν φ.λογέρα τὴν κα.λή
 τραγοῦδι πένθιμο .λα.λεῖ.

Ὁ ἔσπερος ποῦ φαίνεται
 ὡσὰν διαμάντι καθαρὸ
 καθρεφτιστὸς κυμαίνεται
 εἰς τῆς θα.λάσσης τὸ νερὸ
 ὡσὰν εἰς κόβνια τὸ μωρό.

Εἰς ὄχθο, σὲ ξερόρριμμα
 ὁποῦ ἀσπρίζει ἀπὸ μακρὰ
 ἢ γὰ μὲ μαῦρο φόρεμα
 τραγούδια μοιρο.λογεῖ πικρὰ
 σὰν γὰ νανοῦριζε μικρὰ.

Στὰ στήθη της σὰν κύματα
 βαθεῖα μὲ γρήγορος πα.λμούς,
 μάρας κινεῖνται αἰσθήματα,
 ποῦ ἔχει ὕγρας τοὺς ὄφθα.λμούς
 καὶ καταπίρει στεναγμούς.

«Ἐχει ὁ Θεὸς τ' ἀστέρι μου»
 «διὰ στό.λισμα στὸν οὐρανὸν»
 «κ' ἐγὼ μ' ὀλότρεμο τὸ χέρι μου»
 «ἀκουβισμένο εἰς τὸ γα.λαρὸν»
 «τὸ .λικρο... ἢ φτωχοῦ.λα τὸ κονῶν»

«Σὰν ἄστρο μᾶς χωρίσθηκε»
 «απὸ ὄσους τὸ ἰδοῦν κα.λοχαρδεῖ»
 «σὰν ἴποσπερίτης σβύσθηκε.»
 «Κύματα, κ.λάψτε μ' ἐπειδὴ»
 «ἄτο τὸ μόνο μου παιδί.»

Τὸ δευτερόν του ποιήμα εἶναι ἡ «Λήδα καὶ ὁ
 Κύκνος» τῆς μυθολογίας. Μὲ πολλὴν δυσκολίαν κα-
 τήρθωσα νὰ τὸ ἀντιγράψω καὶ μὲ περισσοτέραν νὰ
 τὸ συμπληρώσω εἰς τὰς κολωβάς στροφάς του. Ἀλλὰ
 τὸ ὄλον καὶ ὡς τεχνικὴ πλοκὴ καὶ ὡς φαντασία
 εἶναι λαμπρὰ ποιημένον.

Μιὰν ἡμέρα, λέγει ἡ Λήδα
 ἤμουν μόνη κ' ἦταν σχό.λη
 καὶ ἡ ζέστη ἦτο πολ.λή
 ἐ.λονόμουρα καὶ εἶδα
 στὸ νερὸ, στὸ περιβό.λι
 ἔρα κάτασπρο που.λί.

Εἶχε κορτου.λά ποδάρια
 ἐκο.λύμβα π.λὴν μὲ χάρι
 μὲ καμαρωτὸ .λαιμὸ
 κ' ἔστει.λα τὰ δυὸ ζαγύρια
 ἴσως ἔρα μοῦ τὸ πάρη,
 γὰ τὸ εἶχα, ἐπιθυμῶ.

Ἐξαφρα ψη.λά πετάει
 κ' ἐρχεται σέμένα χάμου
 σὰν τὰ ἡμερα που.λιά.
 Μιὰ ἐπιθυμιὰ μ' ἀρπάει
 ἔνας πόθος στὴν καρδιά μου
 γὰ τοῦ δώσω δυὸ φι.λιά.

Μὰ κ' ἐκεῖνο ἐρωτῶ.λο
 μ' ἀρεμιζει, μὲ χαϊδεύει
 μὲ τὰ μα.λακὰ φτερά,
 θέ.λει γὰ τὸ κάμω φι.λο
 καὶ συχνὰ μὲ συχνοεὔει
 διὰ γὰ βοῦμε στὰ νερά.

Το.λμηρὲ, τοῦ .λέγω, πταίστη
 θὰ σοῦ κόψω τὸ κεφά.λι,
 θᾶχης ἄσχημο σκοπό.

Μὰ ἔ.λα πά.λι ποῦ ἡ ζέστη
 ἦτανε φωτιά μεγάλη;
 «Λούσου»! τῶκραξα, σὲ ἀγαπῶ!

Στὴν ποδιά μου ἔχει χυμίζει
 μὲ τὴν κίτρινή του μύτη
 καὶ μὲ τσίμπησε τρία φι.λιά
 κ' ἔστερα ἔχει βου.λήξει
 μπ.λοῦμ! εἰς τὸ νερὸ. Στὴν τρίτη
 ἐβου.λήξαμε ἀγκα.λιά.

Ἦτανε πουλι ἢ παλιγκάρι
καὶ μῆσφιγγε εἰς τὴν ἀγκάλη
δίχως κὰν ἀνάσα γὰρ τὰ πάρη;
— Ὡ ὁ μέγας Ζεὺς τὰ ζῆ—
Ἐπειτα στὸ περιγιάλι
κοιμηθήκαμε μαζῆ.

Τὰ ποιήματα ταῦτα εἶναι ἀνέκδοτα βεβαίως καὶ τόρα ὅτε ἡσύχασεν ὁ ποιητὴς ἀπὸ τὰ βάσανά του, ἠθέλησα χάριν τῆς «Φιλολογικῆς Ἠχοῦς» νὰ τὰ δημοσιεύσω. Ἴσως προσεχῶς ἀποστείλω καὶ μίαν ὥραιαν του ballade προῖόν καὶ αὐτὸ στιγμῶν καλλιτεχνικῶν, ἐν τῇ ζάλῃ τῆς παραφροσύνης του.

Ἐρ Φαναρίω

N. ΒΑΣΙΛΕΙΑΔΗΣ

ΗΠΕΙΡΩΤΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Η ΔΥΣΤΥΧΙΣΜΕΝΗ

Στὸ Γρουπάρη.

I

Ὁ ἄντρας τῆς εἶχε δύο μῆνες πεθαμένος, καὶ κοντὰ σ' αὐτὴ τῇ φωτιά, πού τῆς εἶχε ἀνάψει ὁ χάρος στὴν καρδιά, συλλογίζονταν ἢ δυστυχημένη χωρὶς ὁ νοῦς τῆς νὰ μπορῇ νὰ βροῖ πουθενὰ λιμέρι νὰ λιμεριάσῃ, πῶς δὲν εἶχε καὶ τὰ ἔχοντα νὰ κυβερνήσῃ στὰ ὕστερά τὸ σπίτι τῆς. Καὶ συλλογίζονταν τόρα ὅχι τὴν καλοπέραση πού εἶχε ὄντας ζοῦσε ὁ μακαρίτης, μόνε τὸ ψωμάκι μόναχα. Ναι τὸ ψωμάκι. Τὸ ἀμπέρι δὲν εἶχε, παρὰ γιὰ μιὰ φουρνιά καρβέλια ἀλέθρι καὶ ὕστερα; «Τί θὰ γένω τόρα, ἤλεγε ἢ κατακαυμένη, τί νὰ κάμω, πού νὰ βαίσω;» καὶ τὰ μάτια τῆς κατέβλαζαν σὰν τὰ ποτάμια στὰ πρωτοβρόχια.

Μὴ νὰ εἶχε καὶ τ' ἀμπελοχώραφα τῆς προκοπῆς γιὰ νὰ κάμῃ γέννημα νὰ περάσῃ χρονικὴς, ἢ περίμενε ἀπὸ κανέναν ἄλλον νὰ τῆς δώκῃ, ἢ νὰ τῆς στείλῃ. Ἐνα παιδί πού εἶχε ἦταν μικρὸ κι' ὅσο νὰ τῶρχουνταν ἢ ὦρα νὰ ταξιδευτῇ ἤθελε κι' αὐτὸ ἔξοδα. Ὁ γαμπρὸς τῆς ἐνκνήμισυ μῆνα ὕστερα ἀπὸ τὰ πικρὰ μαντάτα τοῦ ἄντρα τῆς, πῆρε τὴ γυναίκα του ἀντάμα, τόρα πρώτη βολὰ ὕστερα ἀπὸ τόσα ταξίδια, καὶ ἔφυγε. Τὴν ἡμέρα πού ἤθελε νὰ φύγῃ πῆγε στὸ σπίτι του καὶ τὸν ἤρε στὸ χαγιάτι πού ἔδενε ἐκείνη τῇ ὥρα τὰ ντισάνια. «Ἄμα τέλειωσε τὴ δουλειά του τὸν ἐκραξε μέσα στὴν κάμαρη καὶ τοῦ λέει μὲ βουρκωμένα μάτια:

— Τί θὰ γένωμε ἐμεῖς ἐδῶ, Γεωργάκη, ἔτσι θὰ μᾶς παρατήσῃ;

— Τί θὰ γένετε; ὅτι γένεται καὶ τὸ ἄλλο τὸ χωριό, τῆς ἀπάντησε μὲ πολὺν ἄγριο τρόπο.

— Δὲ θὰ μᾶς στέλνῃς κανένα γράμμα, δὲ θὰ μᾶς;...

Δὲν πρόφτακε ν' ἀποτελειώσῃ τὴν κουβέντα τῆς

ἢ κατακαυμένη κι' ὁ Γεωργάκης γύρισε τὸ πρόσωπό του ἄλλοῦ καὶ βγήκε ὄξω χωρὶς νὰ δευτερώσῃ ἄλλο λόγο.

Βγαίνοντας ὁ γαμπρὸς τῆς, ἐκείνη χύθηκε καταγὶς ἀπὸ τὸν τοίχο πού ἦταν ἀκουμπημένη, σὰν νὰ τῆς ἦρθε μολυδιὰ στὴν καρδιά. Ἐκλαψε ὡς πού ζεθύμανε καὶ σηκώθηκε καὶ βγήκε κι' αὐτὴ ὄξω μὲ τὰ μάτια πρησμένα καὶ μὲ τὴν ποδιά λιμνωμένη ἀπὸ τὰ δάκρυα. Εἶπε τὸ «ῶρα καλὴ» στὸ γαμπρὸ τῆς καὶ ἔφυγε δίχως νὰ τοῦ πῆ οὔτε αὐτὴ ἄλλο λόγο, οὔτε αὐτὸς, ζὸν ἀπὸ τὸ «σ' ἀφήνω γειά».

Κατὰ πού κατέβαινε στὴ σκάλα ἀπάντησε καὶ τὴ θυγατέρα τῆς τῇ Δέσπω πού εἶχε πᾶει νὰ ρίξῃ χορτάρη στ' ἄλλογο.

— Θὰ φύγῃς, μάννα, τῆς λέει, δὲ θὰ κάτσης νὰ φᾶμε ἐδῶ;

— Μὲ καλοκάρδισε ὁ ἄντρας σου καὶ μῶφυγε ἢ πείνα, εἶπε, καὶ τὰ μάτια τῆς ἀρχίησαν πάλι νὰ χύνουν βροχὴ τὰ δάκρυα. Εἶπε καὶ σ' αὐτὴν τὸ «ῶρα καλὴ» τὴ φίλησε καὶ ἔφυγε.

Δὲν ξέρω πῶς περνοῦν οἱ γαμπροὶ μὲ τὲς πεθερὲς σ' ἄλλους τόπους, μὰ στὴν Ἠπειρο οἱ πεθερὲς τοὺς γαμπροὺς τοὺς ἔχουν ψηλὸ καμάρι καὶ, ὄντας πηγαίνουν στὸ σπίτι τους, τοὺς ταΐζουν ὅλο τηγανισμένα ἀβγά καὶ τοὺς φυλάγουν τοὺς καλύτερους μεζέδες καὶ τὰ καλύτερα φαγιά. Μιὰ γειτόνισά μου, γιὰ νὰ σᾶς πῶ ἕνα-δύο παραδείγματα, εἶχε ἕνα κοπάδι κοποπούλια καὶ δὲν ἔδινε ἀπ' αὐτὰ οὔτε φτερό στὰ παιδιά τῆς πού εἶχαν ἔρθει ἀπὸ τὰ ξένα, καὶ ἄς τὴν χιλιοπαρκαλοῦσαν, καὶ ἂν θελετε νὰ τὸ πιστέψετε, ἀπὸ τὸ φόβο τῆς τὰ πῆγε σ' ἄλλο σπίτι. Τὰ φύλαγε γιὰ τὸ γαμπρὸ τῆς, ὄντας θὰ γύριζε ἀπὸ τὸ ταξίδι.

Γιὰ νὰ ποῦμε μὲ λίγα λόγια στὴν Ἠπειρο, οἱ πεθερὲς ἀγαποῦν πολὺ τοὺς γαμπροὺς, καὶ κάμποσες τοὺς ἀγαποῦν περισσότερο ἀπὸ τὰ παιδιά τους, καὶ οἱ γαμπροὶ ἀγαποῦν καὶ αὐτοὶ πολὺ τὲς πεθερὲς καὶ καμμιά φορὰ περισσότερο ἀπὸ τὲς μανάδες τους. Ἐνας γείτονάς μου κι' αὐτὸς, πῆγαινε στ' ἀμπέλι καὶ τὰ σταφύλια πού ἔβανε στὸ μαντήλι τᾶστελνε ὅλα στὴν πεθερά του καὶ στὴ μάννα του οὔτε φτερούδι.

Εἶναι ἀλήθεια πῶς αὐτὲς οἱ τρυφεράδες εἶναι μόναχα στὴν ἀρχὴ, μὰ καὶ τὸν ἄλλον καιρὸ δὲν τὲς δέχονται βέβαια οἱ γαμπροὶ τὲς πεθερὲς ὅπως ὁ Γεωργάκης ὁ Τριαντάφυλλος τὴν πεθερά του τῇ Θανάσενά, καὶ μάλιστα τὴν ὦρα πού νᾶναι γιὰ ταξίδι, πού ὁ Θεὸς τῶξερε ἂν θὰ ξαναγλύπουνταν.

Ἦταν λοιπὸν δυσχερῆστῆμένος ὁ κύρ Τριαντάφυλλος ἀπὸ τὴν πεθερά του καὶ κοντὰ σ' ἀφτόν καὶ ἡ γυναίκα του. Ὁ ἀπορέσετε γι' ἀφτό καὶ θ' ἀπορέσετε ἀκόμα περισσότερο ὄντας θὰ σᾶς πῶ παρακάτω τί μάννα ἦτον ἡ Θανάσενά τοῦ Κλαδᾶ στὴ θυγατέρα τῆς τῇ Δέσπω.

Ὁλος ὁ κόσμος εἶχε νὰ κάμῃ μὲ τὰ χαϊδέματα